

Η Αποκρυφιστική προέλευσις του Πρόσφυγικού φαινομένου της «Νέας Εποχής»

Σε πολλούς και ποικίλους χώρους γίνεται λόγος για την ανεκτικότητα, την συμφιλίωση, την συνεργασία και την προσφορά στην πρόοδο του ανθρώπου από την ποικιλόμορφη συνεργασία των διαφόρων θρησκειών.

Ή από κοινωνιολογικής πλευράς, ο λόγος αυτός πηγάζει από το γεγονός ότι η θρησκεία, ως ενδοκοσμικό φαινόμενο που είναι συνυφασμένο με μια ποικιλία κοινωνικών δομών, σχέσεων και

δράσεων, πολλές φορές έγινε αφορμή διαφόρων μορφών συγκρούσεων.

Συνέπεια αυτής της λογικής, αποτελεί ο ισχυρισμός, ότι πρέπει η θρησκευτικότητα να χειραγωγηθεί και να καταστεί παράγοντας κοινωνικής ευστάθειας.

Η προβληματική αυτή υιοθετήθηκε από την «Νέα Εποχή» η «Εποχή του Υδροχόου»· πρόκειται περί ενός παγκόσμιου απειλητικού φαινομένου, αντίχριστου ως προς τον χαρακτήρα, αποκρυφιστικού ως προς την προέλευση και πολυσύνθετου ως προς την διάρθρωση.

Ή «Νέα Εποχή» διαφημίζει την ιδική της «εποχή» ακριβώς ως εποχή αρμονικής

συμβίωσης των θρησκειών αφ ενός και υπέρβασης των προβλημάτων αφ' ετέρου και στο θρησκευτικό πεδίο, τα οποία δημιούργησε [δήθεν] η «Εποχή του Ίχθύος», καθώς κυριαρχούσε ο Χριστιανισμός.

Οραμά της, όμως, και τελικός στόχος της, είναι πανθρησκεία, ως μορφή δήθεν ενότητας κατά το

ολιστικό μοντέλο, που η «Νέα Εποχή» διακηρύττει.

Όλες οι θρησκείες, αλλά και αυτά τα παραθρησκευτικά μορφώματα, σύμφωνα με την νεοεποχίτικη αντίληψη είναι ισότιμοι τρόποι προσέγγισης και δρόμοι εναλλακτικής πρόσβασης προς τον Θεό, που βεβαίως δεν είναι ο Θεός της εν Χριστώ Ιησού θείας Αποκαλύψεως.

Για την «Νέα Εποχή» κάθε αντίληψη περί μοναδικότητας του Ιερού Ευαγγελίου, κάθε αντίληψη, που δεν κατανοεί ισοπεδωτικά και εξισωτικά όλες τις πίστεις, θεωρείται φανατισμός, μισαλλοδοξία, παρωχημένη και διχαστική προσέγγιση.

Αναφέρουν χαρακτηριστικά Έλληνες εκπρόσωποι της «Νέας Εποχής», ότι «κατά την εποχή αυτή της σύγκλισης των πάντων επί Γης, το ζητούμενο από τους ανθρώπους του πνεύματος είναι η απόρριψη κάθε ετικέτας και κάθε θεώρησης μιας θρησκείας η πνευματικής αγωγής ως μοναδικής η έστω ανώτερης». [1]

Η νεοεποχίτικη αυτή προσέγγιση καλλιεργείται σήμερα τεχνηέντως και από πολλά Μ.Μ.Ε. και από τους λεγόμενους διαμορφωτές γνώμης, που είτε τυγχάνουν ανυποψίαστοι για το τι κρύβεται από πίσω, είτε το φρόνημά τους έχει διαβρωθεί από το πνεύμα της «Νέας Εποχής».

Αν κάποιος ερωτήσει ποια είναι η πηγή προέλευσης αυτών των νεοεποχίτικων αντιλήψεων και που θεμελιώνονται, η απάντηση είναι δυστυχώς, ο αποκρυφισμός.

Ας δούμε κάποιες χαρακτηριστικές μαρτυρίες.

Η πρώτη, προέρχεται από το αποκρυφιστικό σύστημα της

Θεοσοφίας.

‘ΗΘεοσοφία «ευρίσκει ότι εις την βάσιν των, την ουσίαν των, όλαι αι θρησκείαι κρύπτουσι την αυτήν αλήθειαν, παρουσιαζομένην υπό διαφόρους μορφάς, αναλόγως της εποχής και του λαού προς ον αποτείνονται». [2]

Στα ίδια πλαίσια κινείται και ο Γάλλος Θεοσοφιστής Th. Pascal, όταν ομιλεί για την «απόδειξιν της πνευματικής ενότητος πασών των θρησκειών». [3]

Στο ίδιο μήκος κύματος, αναφέρει ένα ελληνικό νεοεποχίτικο έντυπο:

«Η Αλήθεια, αν και ίδια πάντα, δόθηκε με διαφορετικό μανδύα, κάθε φορά από άλλη όψη, ανάλογα με το χρόνο και τον τόπο». [4]

Η θεοσοφική αυτή αντίληψη αποτελεί ακριβώς το θεμέλιο, πάνω στο οποίο προσπαθεί να οικοδομηθεί το πανθηρσκειακό όραμα της «Νέας Εποχής» και ταυτοχρόνως χρησιμοποιείται ως επιχείρημα, για την εξισωτική θεώρηση όλων των θρησκειών.

Η δεύτερη μαρτυρία προέρχεται από την Αννί Μπεζάντ, την γυναίκα που διαδέχθηκε τον σύζυγο της Ελενας Μπλαβάτσκι στην προεδρία της Θεοσοφικής Εταιρείας.

Κατά τις αποκρυφιστικές δοξασίες της Θεοσοφίας, υπάρχει μια απόκρυφη Παγκόσμια Πνευματική Ιεραρχία, που καθοδηγεί τον κόσμο αναλόγως των εποχών και των διαφόρων ιστορικών και

πνευματικών συγκυριών. Η Ιεραρχία αυτή έχει ορίσει έναν ειδικό Υπέρτατο Εκπαιδευτή, ο οποίος — πάντα κατά τους ισχυρισμούς της Μπεζάντ — «έχει επίσης το μέγα καθήκον, όταν έλθη το πλήρωμα του χρόνου να επαναφανήται εκάστοτε επί της γης, δια να εμπνεύση νέαν θρησκείαν, να κρούση νέον τονον, μέχρι ου όλοι ομού συναπαρτίσουν την μεγαλοπρεπή θρησκευτικήν συγχορδίαν της ημετέρας ανθρωπότητος, ποικίλην αλλ' αρμονικήν, με διαφορετικούς τόνους

αποτελούσαν μίαν υπέροχον συνολικήν αρμονίαν». [5]

Η τρίτη και πλέον χαρακτηριστική μαρτυρία προέρχεται από την αγγλίδα αποκρυφίστρια Αλίκη Μπέϊλη. Οι οπαδοί της «Νέας Εποχής» αναφέρονται με ιδιαίτερο θαυμασμό στο όνομά της και τις ιδέες της.

Η Μπέϊλη ισχυρίζονταν, ότι όλες οι απόψεις της προέρχονταν από την καθοδήγηση και τις υπαγορεύσεις μιας πνευματικής οντότητας-δασκάλου, που ονομάζονταν Τζβάλ Κούλ. Της παρουσιάστηκε με ανθρώπινη μορφή και της είπε ότι ήταν ενσάρκωση ενός θιβετιανού Λάμα.

Ἡ οντότητα αυτή, ο Τζβάλ Κούλ, λέγει η Μπέϊλη, της φανέρωσε ότι η Πλανητική Ιεραρχία, «είχε αναλάβει μια αποστολή σε πολιτικό επίπεδο, να φέρει την διεθνή συνεργασία και την οικονομική σύνθεση. Στο χώρο της θρησκείας, να καλλιεργήσει την πνευματική συνείδηση και ένα είδος παγκόσμιας θρησκείας. Στον τομέα των επιστημών, της εκπαίδευσης και της ψυχολογίας, σκοπός τους ήταν να διευρύνουν την ανθρώπινη συνείδηση, την γνώση και τις ανθρώπινες ικανότητες, γενικότερα.

(...) Τα σχέδια αυτά μπορεί να είναι ιδεαλιστικά, αλλά όχι ανέφικτα». [6]

Νομίζουμε, ότι η μαρτυρία της Μπέϊλη είναι εξόχως σαφής και ρεαλιστική σχετικά με την αποκρυφιστική προέλευση του πανθηρσκειακού οράματος της «Νέας Εποχής». Ο αποκρυφισμός είναι έκδηλος στην προέλευση, στα γνωρίσματα και στις δοξασίες της «Νέας Εποχής».

Ο Ορθόδοξος Χριστιανός, εν προκειμένω, βρίσκεται απέναντι σε ένα αντιχριστιανικό λαβυρινθώδες φάσμα ομάδων και αντιλήψεων, το οποίο με μεθοδικές ενέργειες προσπαθεί να αλλοιώσει το φρόνημά του. Κάθε λόγος, που αναφέρεται στη μοναδικότητα της εν Χριστώ Ιησού θείας Αποκαλύψεως, κάθε τοποθέτηση, που αρνείται να σμικρύνει η να εξισώσει την Εκκλησία, το Σώμα του Χριστού, με την οποιαδήποτε πίστη, χαρακτηρίζεται από τους θιασώτες της «Νέας Εποχής», ως δήθεν φανατισμός, ως μισαλλοδοξία, ως παρωχημένη και διχαστική προσέγγιση.

Μπροστά σ' αυτού του είδους τις μεθοδεύσεις, υπάρχει μία μόνο απάντηση· είναι ο λόγος προτροπή του Αγίου Ιγνατίου Αντιοχείας προς τον Άγιο Πολύκαρπο Σμύρνης: «Στήθι εδραίος ως άκμων τυπτόμενος. Μεγάλου εστίν αθλητού το δέρεσθαι και νικάν»· [7] Η απόλυτη πιστότητα σε όσα «οι Προφήται είδον, οι Απόστολοι εδίδαξαν, η Εκκλησία παρέλαβε και οι Διδάσκαλοι εδογματίσαν».

Εφημερίδα Ορθόδοξος Τύπος, 18-11-2005

[1] Περιοδ. «ΖΕΝΟΦΙ», τεύχος 2, 1991, σελ. 52

[2] Π.Π. Χατζηπέτρος, Θεοσοφία, Μ.Ε.Ε., τόμ. 12/1930, σελ. 530

[3] Βλ. Th. Pascal, Α.Β.Γ. της Θεοσοφίας, 1925, σελ. 19

[4] Περιοδ. «ΔΩΡΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ», τ. 13, 2004

[5] Annie Besant, Προς την Μύησιν, 1930, σελ. 96

[6] Βλ. Ειρήνη Νταλίχωβ – Μάϊκ Μπούθ, Αύρα-Σώμα, 2000, σελ. 299

[7] Προς Πολύκαρπον, 3

Του Πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Α. Γεωργοπούλου(Μ. Th.)

Πηγή: impantokratoros.gr